

Tập thơ Trần Trung Đạo

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Anh Bộ Đội Thương Binh Tôi Gặp

Cuối năm tám mươi
Có một lần tôi đi ngang bệnh viện Vi Dân
Nghe đâu đã đổi tên là Thống Nhất
Anh bộ đội thương binh
Ngồi dưới hiên
Nghêu ngao hát
Khuôn mặt gầy tuổi mới quá hai mươi
Giọng anh buồn đôi mắt ngăm xa xôi
Anh đang hát về quê hương miền Bắc
Tôi ngồi xuống bên cạnh anh
Anh rất tự nhiên xích người nhường chỗ
Tôi khen anh hát rất hay
Anh mỉm cười
Nụ cười sao hồn nhiên chất phác
Tôi rút mời anh điếu thuốc
Anh lấy trong người cái hộp quẹt Zippo
Tôi bỗng bật cười to:
- Thế anh cũng thích xì đồ Mỹ ngụy
Anh điềm nhiên trả lời:
- Đây chỉ là kỷ niệm
Của thằng bạn thân chết ở Bình Long
Không hẹn hò chúng tôi bỗng thấy thân
Ánh mắt bao dung
Nụ cười tuổi trẻ
Hết điếu này chúng tôi mỗi điếu khác
Khói thuốc mịt mù quanh chỗ chúng tôi
- Anh đi bộ đội bao lâu?
- Từ khi mười bảy tuổi
- Thế anh bỏ học sao?
- Họ bảo đã có người khác lo việc đấy
Bổn phận tôi là giải phóng miền Nam
Tôi thật tình chẳng hiểu tại sao
Nhưng không thể làm gì hơn được
- Bố mẹ anh vẫn còn ngoài Bắc?
- Tôi là đứa con duy nhất
Vào Nam không lâu thì nghe tin bố mất
Mẹ tôi vẫn còn đang sống với bà con

- Anh thế nào cũng phải về thăm?
- Tôi mãi chân chừ cũng đã mấy năm
Chỉ vì tôi không muốn làm mẹ tôi... đau khổ
Anh cúi xuống nhìn đôi chân gồ
Mắt rung rung không nói thêm lời
Ngoài hiên mưa bắt đầu rơi
Rơi thấm ướt lòng chúng tôi đêm ấy
Tôi cầm lấy tay anh
Đôi bàn tay lạnh giá
Mắt nhìn nhau như đã nói nghìn câu
Tôi thấy trong vô cùng hun hút đêm sâu
Chảy trong chúng tôi chung một dòng máu đỏ
Đời chúng tôi đời những đứa con hoang
Tim chúng tôi rung một nhịp Việt Nam
Hồn chúng tôi hồn bốn nghìn năm cũ
Anh vỗ nhẹ vai tôi
Rồi khệnh khạng trở về bệnh viện
Tôi ngậm ngùi không thể nói thêm chi
Vì mai này tôi cũng sẽ ra đi
Đến một nơi tôi chưa hề nghĩ đến
Năm tháng vẫn trôi đi
Dòng đời muôn vạn bến
Nhưng lòng tôi khó thuốc chẳng hề tan.

Bà Mẹ Điên

Có lần tôi đi ngang
Qua vỉa hè Đồng Khởi
Một bà ôm chiếc gối
Đứng hát như người say

Khoan chết đã con trai
Mẹ còn chờ mua sữa
Mai Ba về có hỏi
Mẹ biết nói sao đây

Người biết chuyện cho hay
Chồng bà đưa ra Bắc
Từ khi con trai mất
Bà trở thành người điên

Nhà bà là mái hiên
Tấm vải dầu che nắng
Sớm chiều khoai với sắn
Heo hút với bầy con

Bà ngày một héo hon
Bỏ vũng kinh tế mới
Về Sài Gòn chen lấn
Giữa cuộc đời đắng cay

Đứa con út ốm đau
Vẫn hàng đêm đòi sữa
Chẳng còn gì bán nữa
Ngoài giọt máu mẹ cha

Khi trời vừa sáng ra
Bà lại lên Chợ Rẫy
Lần này lần thứ mấy
Bà bán máu nuôi con

Trên đường về đi ngang
Ghé cửa hàng mua sữa
Bà gục người trước cửa
Suốt đêm mà không hay

Đứa con út đang đau
Chờ mẹ về chưa tới

Qua đời trong cơn đói
Thiếu cả một vòng tay

Khi bà về tới nơi
Thì con mình đã chết
Bà ôm con lạnh ngắt
Đứng hát như người say

Khoan chết đã con trai
Mẹ còn chờ mua sữa
Mai Ba về có hỏi
Mẹ biết nói sao đây

Đêm qua tôi nằm mơ
Thấy mình ôm chiếc gối
Đứng trên đường Đồng Khởi
Và hát như người điên.

Chiều Cuối Năm Nhớ Bạn

Có ai về thăm lại quê xưa
Gởi cho tôi một cành hoa dại
Mười bảy năm tôi chưa về lại
Con nước trôi còn nhớ chân cầu

Đám bạn bè giờ biết ra sao
Kẻ lầy lắt quê nhà lặn đạn
Người đáy biển mỗ hoang mả lạnh
Giấc mộng đời theo bóng thiên di

Tôi một lần bỏ nước ra đi
Con én lạc bên trời biển rộng
Ngày chờ đợi từng tia hy vọng
Đêm nằm mơ một sớm quay về

Ai có về bên ấy thăm quê
Cho tôi nhắn tin người bạn học
Em có ghé trường xưa cỏ mọc
Nhặt giùm tôi chút ấu thơ vàng

Chiều cuối năm ngồi nhớ miên man
Mây viễn xứ thương hoài cố quận
Cho tôi ngủ một lần trong mộng
Giữa đôi sim tím ngắt năm nào

Cho tôi về dù chỉ chiêm bao
Đứng hát giữa sân trường đại học
Bài ca đó những chiều chủ nhật
Của một thời tuổi trẻ xôn xao

Cho tôi gào hai tiếng Tự Do
Khi đất nước qua thời nô lệ
Từ da thịt đau thương của mẹ
Có hương thơm tỏa bốn phương trời.

Đổi Cả Thiên Thu Tiếng Mẹ Cười

Nhấc chiếc phone lên bỗng lặng người
 Tiếng ai như tiếng lá thu rơi
 Mười năm mẹ nhỉ, mười năm lẻ
 Chỉ biết âm thầm thương nhớ thôi

Buổi ấy con đi chẳng hẹn thề
 Ngựa rừng xưa lạc dấu sơn khê
 Mười năm tóc mẹ màu tang trắng
 Trắng cả lòng con lúc nghĩ về

Mẹ vẫn ngồi đan một nỗi buồn
 Bên đời gió tạt với mưa tuôn
 Con đi góp lá nghìn phương lại
 Đốt lửa cho đời tan khói sương

Tiếng mẹ nghe như tiếng nghẹn ngào
 Tiếng Người hay chỉ tiếng chiêm bao
 Mẹ xa xôi quá làm sao với
 Biết đến bao giờ trông thấy nhau

Đừng khóc mẹ ơi hãy ráng chờ
 Ngậm ngùi con sẽ dấu trong thơ
 Đau thương con viết vào trong lá
 Hơi ấm con tìm trong giấc mơ

Nhấc chiếc phone lên bỗng lặng người
 Giọng buồn hơn cả tiếng mưa rơi
 Ví mà tôi đổi thời gian được
 Đổi cả thiên thu tiếng mẹ cười.

<!-- <div class="audio"></div>

Bài thơ này đã được nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ nhạc thành nhạc phẩm cùng tên.

Dưới đây là phiên bản do Bảo Yến trình bày.

<embed width="300" height="61" src="http://static.mp3.zing.vn/skins/default/flash/player/mp3Player_skin11.swf?xmlurl=http://mp3.zing.vn/blog/?ZC9kNC9kZDQyNTBiMmZjOTU2NjBhNWNiMwViMwNjN2FINmU0Ny5cUlbaBmUslCDN8xJDhdUng5VplEPhdUngqMgVGhpw6pdUnglFRodSBUaeG6vInagaME25nIE3hdUngrkgQ8aw4WeBdUngdaXxC4WeBqjWeByBZ4WeBq_WeBnxmYWxzZQ" quality="high" wmode="transparent" type="application/x-shockwave-flash"></embed> -->

Em Bé Việt Nam Và Viên Sỏi

Bé thơ ơi cuộc đời em viên sỏi
Khóc một lần nước mắt chảy thiên thu

- Viên kẹo tròn này để dành cho Mẹ
Viên kẹo vuông này để lại cho Ba
Viên kẹo nhỏ này để qua cho chị
Viên kẹo lớn này để lại cho em
Còn viên kẹo thật to này ...là phần Bé đấy

Bên bờ biển Palawan
Có một em bé gái
Tuổi mới chùng lên sáu lên năm
Đang ngồi đếm từng viên sỏi nhỏ
Và nói chuyện một mình
Như nói với xa xăm
- Em đến từ Việt Nam
Câu trả lời thường xuyên và duy nhất
Hai tiếng rất đơn sơ mà nhiều người quên mất
Chỉ hai tiếng này thôi
Em nhớ kỹ trong lòng
Em chỉ ra ngoài Đông Hải mênh mông
Cho tất cả những câu hỏi khác

Mẹ em đâu?
- Ngủ ngoài biển cả
Em của em đâu?
- Sóng cuốn đi rồi
Chị của em đâu?
- Nghe chị thét trên mui
Ba em đâu?
Em lắc đầu không nói
- Bé thức dậy thì chẳng còn ai nữa
Chiếc ghe nhỏ vớt vào đây mấy bữa
Trên ghe sót lại chỉ dăm người
Lạ lùng thay một em bé mồ côi
Đã sống sót sau sáu tuần trên biển
Họ kể lại em từ đâu không biết
Cha mẹ em đã chết đói trên tàu

Chị của em hải tặc bắt đi đâu
Sóng cuốn mất người em trai một tuổi
Kẻ sống sót trong sáu tuần trôi nổi
Đã cắt thịt mình lấy máu thấm môi em
Ôi những giọt máu Việt Nam
Linh diệu vô cùng
Nuôi sống em
Một người con gái Việt

Mai em lớn dù phương nào cách biệt
Nhớ đừng bao giờ đổi máu Việt Nam
Máu thương yêu đã chảy bốn ngàn năm
Và sẽ chảy cho muôn đời còn lại

- Viên kẹo tròn này để dành cho Mẹ
Viên kẹo vuông này để lại cho Ba
Viên kẹo nhỏ này để qua cho chị
Viên kẹo lớn này để lại cho em
Còn viên kẹo thật to này... là phần Bé đấy

Suốt tuần nay em vẫn ngồi
Một mình lẩm bẩm
Ngơ ngác nhìn ra phía biển xa xôi
Như thuở chờ Mẹ đi chợ về

- Thật trẻ làm sao
Em tiếp tục thì thầm
Những câu nói vắn vơ
Mẹ ngày xưa vẫn thường hay trách móc
Em cúi đầu nhưng không ai vuốt tóc
Biển ngậm ngùi mang thương nhớ ra đi

Mai này ai hỏi Bé yêu chi
Em sẽ nói là em yêu biển
Nơi cha chết không trống kèn đưa tiễn
Nơi tiếng chị rên
Nghe buốt cả thịt da
Nơi Mẹ chẳng về dù đêm tối đi qua
Nơi em trai ở lại
Với muôn trùng sóng vỗ

Bé thơ ơi cuộc đời em viên sỏi
Khóc một lần nước mắt chảy thiên thu.

Nhớ Café Bà Vú Ở Đại Học Vạn Hạnh

Cuốn vở xích-lô dày đúng 100 trang
Ghi ngang dọc mấy trăm tên con nợ
Có con nợ đã bỏ đi
Có con nợ còn ở lại
Có con nợ vừa trả xong
Có con nợ... cười trừ

Cuốn Sổ Đoạn Trường trông cũng dễ thương
Nhưng có khối kẻ chưa nhìn đã sợ
Thầm ước: “Tối nay trời mưa trôi dùm ông con số nợ
Để sáng mai ông hiền ngang làm lại cuộc đời.”

Những chiếc ghế thấp, bàn vuông, chen lấn nhau ngồi
Trung bình một tách Café, 4 bình trà nóng
Vú vẫn vui như người mẹ hiền kiên nhẫn
Gắng gượng nhìn đàn con (nợ) kí sổ mỗi ngày.

Những con nợ nghèo nhưng thích sống trên mây
Nợ Vú trả chưa xong đã bàn nợ nước
Chưa ra khỏi nhà đã tả cảnh núi rừng xuôi ngược
Vá túi chưa xong nhưng toan tính chuyện vá trời.

Tương lai cụt dần như con hẻm 220
Quá khứ đen như con kinh Nhiêu Lộc bốc mùi hôi quanh năm suốt tháng
Chiều mưa lớn nước ngập chân cầu Trương Minh Giảng
Hai tấm ny-lông không đủ che quán Vú nghèo nàn.

Những đứa con (nợ) của Vú ngày nào
Lần lượt đi xa
Đứa xuống phố làm quan
Đứa lên rừng làm giặc
Đứa làm báo, làm văn, làm nhạc, làm thơ, làm tiền, làm luật
Đứa thích đấu tranh nên được làm tù
Buồn cuộc đời cũng có đứa đi tu.

Đôi lúc tình cờ như những chiếc lá thu
Dẫm con (nợ) trở về thăm
Ngõ hẻm còn đây
Quán Café đã vắng
Nước vẫn chảy qua cầu Trương Minh Giảng
Mà Vú già xưa như mây trắng phương nào.

Những con nợ nghèo giờ biết ra sao
Có còn nhớ một thời áo com lận đận
Nhớ Thiền Viện, Thư Viện, Giảng Đường, người yêu, bè bạn
Nhớ người đi và nhớ kẻ không về
Tiếng nhạc buồn, ai hát để ai nghe?
Cuốn vở xích-lô dày đúng 100 trang
Cho con trả Vú hết cả lời lẫn vốn
Vú mỉm cười: “Nơi Vú ở không bạc tiền vẫn sống”
Nén hương lòng, con xin trả Vú bằng thơ.